

ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Στὰ Πατήσια! καιρός γιὰ τὰ Πατήσια!
Ἐπέταξαν τοῦ Τσόχα ἢ βραδίαῖς,
Τοῦ Φαλήρου τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
Φωταφίαις, τραγοῦδι, ἀμμουδιαῖς.

Στὰ Πατήσια! φτερόνονται τὰ πόδια,
Ἡλιο θέλει καὶ μίρα τὸ κορμί,
Θέλουν δρόμο τῆς νιότης μας τὰ ρόδια
Γιὰ νὰ σιάσουν, γεμάτ' ἀπὸ ζουμί.

- Στὰ Πατήσια, πηγαίνωμε, μαμά μου!
- Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης ἀμαξά!
- Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου!
- Στὰ Πατήσια! δὲ θέλω μοναξιά!

Στὰ Πατήσια ἀμαξία καὶ τραμβαί,
Νέοι, γέροι, τρελλοὶ, μυαλὰ γερά,
Ἀσχημάδα καὶ κάλλος πλάϊ πλάϊ,
Καὶ ἡ φτώχεια ζευγάρι τοῦ παρᾶ.

Στὰ Πατήσια! νὰ τὰ χαροῦν τὰ μάτια
Ποῦ στραβώνει ὁ θεοκουρνιαχτός,
Καὶ μιὰ στάλα αἰθέρα τὰ παλάτια
Δὲν ἀφίνουν νὰ μείνη ἀνοιχτός!

Στὰ Πατήσια! ποῦ μάνδρες μᾶς μυρώνουν,
Γιὰ ἀνθῶνες, μὲ κάποια μυρουδιά...
Καὶ τὰ δένδρα ποῦ λὲς μᾶς φασκελώνουν
Τὰ γυμνά των χτικιάρικα κλαδιά.

Στὰ Πατήσια! τέτοι' ἡμαστ' ὅμως φτάνει
Τοῦ κυρίου τὸ πλούσιο λαρτῶ,
Τῆς κυρίας τὸ μαγικὸ φουστάνι,
Κι' ἕνας πέρνει τὸν ἄλλον 'ς τὸ κοντό.

Στὰ Πατήσια! καὶ νὰ ποῦ κόσμος τρέχει,
Κάλλος νιότη, 'κεὶ πέρα μιὰ χαρὰ,
Σὰ φκιασίδι ποῦ κάθε 'μέρα ἔχει
Μιὰ πανούκλα σὲ μάγουλα ξερά

Στὰ Πατήσια! Ὅμως ποτὲ ἀντικρύστε
Τέτοια βρῶμα, προτοῦ φκιασιδωθῆ;
Θὰ τρομάζετε, τὰ μάτια σας θὰ κλείστε,
Κι' ὁ καθεὶς σας θε νὰ τὴ συχαθῆ...

- Στὰ Πατήσια! πηγαίνωμε, μαμά μου!
- Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης, ἀμαξά!
- Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου!
- Στὰ Πατήσια! παντοῦ ζερβὰ, δεξά.

Σπίρος.

μοὶ παρεῖχε τὸ οἰκτρὸν θέαμα ἀπεράντου Φρενοκομείου, ἔνθα, ἐδῶ μὲν ἔβλεπες χιλιάδας γυναικῶν, αἰτινες μὲ λελυμένην καὶ ἄτακτον κόμην, μελανειμονοῦσαι, ὡς σκελετοὶ ἐν τῇ θέσει γονατισμοῦ, μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας ὡς πρὸς δέξιον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω ἑστραμμένους, ἐν τῇ ὑστερικῇ ἐκείνῃ παθητικῇ στάσει τοῦ μυστικισμοῦ, ἐδέοντο, ἔκλαιον, ἐτύπτοντο ἢ προσεφέροντο ὡς θυσίαι πρὸς ἕνα Ἡλίον, Ἐλέφαντά τινα ἢ Βούδδαν! Περὶ ἐμοῦ οὔτε λόγος!! Φρίττω ὅταν ἀναλογίζωμαι τὰς ἀποτροπαίως ὠραίας τινὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν, μὲ τοὺς γενικοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς συστρέφοντας τὰ μέλη των, ὡς ὁ ὄφις ἢ ὁ Διάβολος!! Παρεκεὶ ἔβλεπες πληθὺν ἀνδρῶν, κατεσκληρότων, προπορευομένων, ἄλλων ἐν σιγῇ, ἄλλων ἐν ἀγρίαις κραυγαῖς, ἀμαξῶν φανταστικοῦ τινος Θεοῦ, καὶ καταπιπτόντων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτῶν καὶ συντριβομένων μετ' ἀπαισίου κριγμοῦ τῶν πλευρῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τύχῃ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν! Εἰς ἄλλο μέρος πάλιν, φιλόσοφοι μελαγχολικοὶ ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη, ἀκίνητοι σχεδὸν, νυχθημερὸν κατεγίνοντο πρὸς εὐρεσιν τῆς γενέσεως καὶ τῆς αἰτίας τοῦ κόσμου. Ἄλλοι εὐθυμοὶ, χειρονομοῦντες, γελῶντες, ᾄδοντες, εἰρωνεύοντο ὅλους, ὅλα καὶ ἑαυτοὺς ἀκόμη! Βασιλεῖς ἐν ὀξυτάτῃ μανίᾳ κατέστρεφον τὰ πάντα, ἕκαιον πόλεις, ἔσφαζον ἀνθρώπους! καταστροφή πανταχοῦ! καταστροφή!! Αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι ἤρχιζαν τὸ ἔργον καὶ ἡ πολι-

τικὴ τὸ ἀπετελείονε. Ἐπεθύμουν λοιπὸν ἡ ἀφόρητος αὕτη κατάστασις νὰ παύσῃ· ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ἐγὼ, μόνος ἐγὼ ὑπάρχω καὶ ἐφορεύω ἐπὶ τοῦ παντός· ἤθελα νὰ μὲ φοβοῦνται καὶ ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια· σὲ ἔστειλα νὰ τὴν διδάξῃς· ἰδοὺ ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ μου.

Ὁ Παντοδύναμος πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε ὅτι ἐθριάμβευσε· διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Μονογενὴς ἐσίγει. Ἐν τῇ γενναιότητι δὲ ἐκείνῃ τῆς καρδίας, καθ' ἣν ὁ γενναῖος νικητὴς λυπούμενος τὴν θέσιν τοῦ ἠττηθέντος, προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ταπεινωτικὴν, ἀπεπειράθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν συζήτησιν ἀμέσως προσθέσας ὅτι ἔχει καὶ ὁ υἱὸς του ἐν μέρει δίκαιον καὶ ὅτι ἐξετέλεσεν ἐν ἱερὸν καθήκον.

Σιγὴ διεδέχθη ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τοὺς λόγους του, τοῦ Μονογενοῦς διασκελίζοντος ἡσύχως τὴν αἰθουσαν μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τί διελογίζετο; ἄρα γε, δὲν εἶχε τι νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν Ἰψιστον; ἢ μήπως ἠπῶρει πόθεν νὰ ἀρχίσῃ; Ἡ μελαγχολικὴ ἐκείνη καὶ ἀενάως μεταβαλλομένη ἔκφρασις τοῦ προσώπου ὑπεδείκνυε μάλλον ὅτι κατείχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἀπέριον συλλογισμῶν, οὔτινες ἐφαίνοντο ἀστραπήδον διερχόμενοι διὰ τοῦ προσώπου, ἀφίνοντες στιγμιαίαν ἀνάλογον ἀποτύπωσιν ἐπὶ τῆς φουσιόγυμνίας του. Ἐστάθη τέλος, καὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς